

saaledes, at man undgaar Udtrykket „Krav“. Det er mig nu ikke ganske klart, af hvilken Grund de ærede Forslagsstillere have villet fjerne dette Udtryk fra Lovforslaget. Jeg ved nok, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Stilling) i Gaar henviste til, at man herved bragte Indholdet af Lovforslaget i bedre Overensstemmelse med Titlen, som jo er bleven forandret i Fjor af Udvalget, men jeg tror i Virkeligheden ikke, at der er nogen Grund til at gøre sig saa stor Ulejlighed for at omforme Bestemmelserne i Forslaget, som ere formede med stor Omhu, for at undgaa dette Udtryk, navnlig da det ikke forekommer mig, at det er lykkedes de ærede Forslagsstillere at være ganske heldige i deres Forsøg i saa Henseende. Jeg hørte ikke den ærede Ordfører omtale, at Grunden til, at man ønskede Udtrykket „Krav“ fjernet fra Lovforslaget, skulde være den, at man subsidiært foreslaar, at Statskassen skal indtræde som den, der skal udrede Forsikringssummen, for saa vidt Arbejdsgiveren ikke ser sig i Stand dertil. Hvis det imidlertid dog har været en af Grundene dertil, vil jeg saa meget mere anbefale ikke at vedtage disse Forslag. Men i øvrigt skal jeg med Hensyn til dette Forslag om Statskassens subsidiaere Forpligtelse til at udrede Erstatningen, der findes under Ændringsforslaget under Nr. 23, sige, at det er jo et Princip, der er fastholdt gennem hele Lovforslaget, at Statskassen holdes ganske uden for dette Forhold. Det er et Princip, jeg mener, man ikke kan forlade, og den Opgave, Lovforslaget har stillet sig, har heller ikke været den under alle Omstændigheder at sikre Arbejderen sit Tilgodehavende hos Arbejdsgiveren. Man har kun gjort, hvad man med Rimelighed og Billighed kan forlange, at det offentlige skal gøre: at indskrænke Arbejdsgiverens Stilling for at sikre Arbejderne. At der selvfølgelig kan blive Tilfælde, hvor Arbejderen ikke kan komme til sin Ret, er ikke udelukket, men det har man ogsaa været ganske klar over. Det ligger i det hele taget i det Princip for Frivillighed i Forholdet mellem Arbejdsgiver og Arbejder, som har været en af de ledende Grundtanker.

Med Hensyn til Ændringsforslaget Nr. 3, der foreslaar Udtrykket „bidraget til at hidføre“ ændret til „hidført“, skal jeg sige, at jeg tror, det vil være meget uheldigt at forlade Lovforslagets Udtryk. Det er efter fuld, moden Overvejelse, at man har indsat Udtrykket „bidraget til at hidføre“ ved Omtalen af de Omstændigheder, der gøre, at Arbejderen ikke kan gøre Krav paa

Forsikring. Og naar den ærede Ordfører i Gaar sagde, at man foreslog denne Forandring for at undgaa vanskelige Fortolkningsspørgsmaal, tror jeg i Virkeligheden ikke, man kommer ud over Vanskelighederne, thi der vil ogsaa ofte blive Spørgsmaal om en Fortolkning af Udtrykket „hidført“. Det er lige saa vanskeligt at konstatere, i hvilket Tilfælde Arbejderen maa siges at være den, der har hidført Ulykke, som at konstatere, i hvilket Tilfælde han har bidraget til at hidføre den.

Nr. 6 sigter jo til at paalægge vedkommende Arbejdere, at de skulde være Medlemmer af Sygekasser. Det er ogsaa et Spørgsmaal, der jævnlig har været fremme, og jeg skal da her over for kun minde om, at Sygekasseloven ikke giver Adgang for enhver som helst til at blive Medlem af Sygekasser. Der er adskillige Forhold, som udelukke Arbejdere og de Folk, som Sygekasseloven overhovedet sigter til, fra at blive Medlemmer, bl. a. for høj Alder og Svagelighed. Dernæst kan der ogsaa komme saadanne Tilfælde, som at der paa vedkommende Sted ikke findes Sygekasser. Det er alt sammen Tilfælde, hvor en saadan Bestemmelse, hvis man indførte den i Loven som Forpligtelse, ikke kunde opfyldes.

I Ændringsforslag Nr. 16 have de ærede Forslagsstillere tilsigtet at undgaa, at vedkommende Arbejder, som har bevareret en Del af sin Førlighed, skulde ved Hjælp af sit Arbejde naa op til en Dagpenge, der kunde gaa ud over, hvad man havde tænkt sig ved Forslaget i § 5 om Dagpengenes Størrelse. Jeg tror ikke, der i Virkeligheden er nogen saadan Fare, men at Bestemmelsen i § 5, der netop ogsaa aabner Adgang til at nedsætte den tilstaaede Dagpenge, for saa vidt vedkommende selv tjener noget, selv om hans Arbejdskraft er forringet, vil kunne medføre, at Arbejdsraadet kan paase, at hans virkelige Fortjeneste gennem Dagpenge plus den ringe Arbejdsfortjeneste, han kan faa selv, ikke kommer til at overstige, hvad man har anset for en passende Løn. Paa den anden Side mener jeg rigtignok heller ikke, at man skal udelukke vedkommende Arbejder fra at bruge sin forringede Arbejdsevne i størst muligt Omfang, naar han derved kan tjene nogenlunde klækkeligt til sit og sin Families Underhold. Men en saadan Bestemmelse, som her foreslaas, vilde jo medføre en i det praktiske Liv ganske ugennemførlig Kontrol med, hvor meget vedkommende Arbejder tjener fra Dag til Dag.